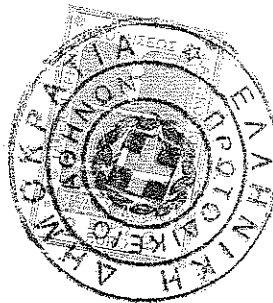

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ: ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ: ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

[Handwritten signature]

ΑΠΟΦΑΣΗ: 1130 /2019

ΓΕΝ. ΑΡΙΘΜ. ΕΚΘ. ΚΑΤΑΘ. ΑΓΩΓΗΣ: 117362/14.12.2018

ΕΙΔ. ΑΡΙΘΜ. ΕΚΘ. ΚΑΤΑΘ. ΑΓΩΓΗΣ: 5461/14.12.2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Πρόεδρο Πρωτοδικών Διονύσιο Γιαννούλη, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, και από τη Γραμματέα Μαρία Ευθυμιάτου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια και στο ακροατήριό του στις 20.02.2019 για να δικάσει την αγωγή με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018, με αντικείμενο αξιώσεις εξ αυτοκινητικού ατυχήματος, μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: του , Α.Φ.Μ.
κατοίκου Δήμου Ιλίου της Π.Ε. Δυτικού Τομέα Αθηνών της Περιφέρειας Αττικής (οδός , αριθμός), ο οποίος παραστάθηκε στο δικαστήριο διά της πληρεξουσίας δικηγόρου αυτού, Κωνσταντίνας Πουρνάρα του Βασιλείου (Α.Μ.Δ.Σ.Α. 34.830), η οποία κατέθεσε προτάσεις επί της έδρας.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1. του , Α.Φ.Μ.
, κατοίκου Δήμου Αχαρνών της Π.Ε. Ανατολικής Αττικής της Περιφέρειας Αττικής (οδός αριθμός) και 2. ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία « , η οποία εδρεύει στη Σόφια της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας () και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν στο δικαστήριο διά του πληρεξουσίου δικηγόρου αυτών, Χαράλαμπου Δρακόπουλου του Αντωνίου (Α.Μ.Δ.Σ.Α. 19.534), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις επί της έδρας.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 07.12.2018 αγωγή, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του δικαστηρίου με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018 και προσδιορίστηκε να δικασθεί στην παρούσα ως άνω δικάσιμο, εγγραφόμενη στο οικείο πινάκιο.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υποθέσεως, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, παρασταθέντες ως αναφέρθηκε, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

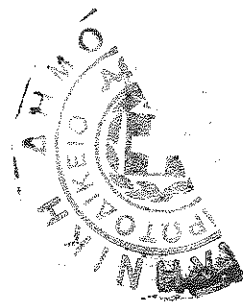
**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Επειδή, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 68, 216 § 1 α), 111 Κ.Πολ.Δ., συνάγεται ότι η αγωγή θα πρέπει μεταξύ άλλων να περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν την αγωγή κατά νόμο και δικαιολογούν την άσκηση της από την ενάγοντα κατά του εναγομένου. Συνεπώς στην περίπτωση της συνήθους νομιμοποίησης, η επίκληση και μόνο των στοιχείων που καθιστούν την αγωγή ορισμένη αρκεί και για τη νομιμοποίηση των διαδίκων (ΑΠ 1272/1999 ΕλλΔνη 2001.430 και 438, ΕφΑθ 3133/1994 ΕλλΔνη 1995.686, Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας Ερμηνεία Κ.Πολ.Δ., Τόμος 1^{ος}, άρθρ. 216 σελ. 461) ενώ εάν δεν ήθελε αποδειχθούν τα στοιχεία αυτά, η αγωγή απορρίπτεται ως αβάσιμη κατ' ουσίαν και όχι ως ανομιμοποίητη (ενεργητικά ή παθητικά). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 4 του Ν. ΓΠΝ/1911, ο οποίος εξακολουθεί να ισχύει και μετά την εισαγωγή του Α.Κ. δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 47 και 114 Εισ.Ν.Α.Κ., ορίζεται ότι «δια πάσαν υπό του αυτοκινήτου κατά την λειτουργία του ζημίαν προς τρίτους ενέχεται εις αποζημίωσιν ο οδηγός και ο κατά το άρθρο 2 κάτοχος, ο δε ιδιοκτήτης εν η περιπτώσει είναι τοιούτος άλλος ή ο κάτοχος, ενέχεται μόνον μέχρι της αξίας του αυτοκινήτου». Με τη διάταξη αυτή καθιερώνεται αντικειμενική ευθύνη σε βάρος του οδηγού, του κατόχου και του ιδιοκτήτη του ζημιόγόνου αυτοκινήτου, οι οποίοι ενέχονται εις ολόκληρον έναντι του παθόντος προς αποκατάσταση της ζημιάς του. Η ευθύνη αυτή συνδέεται προς κάθε μία από τις ως άνω ιδιότητες, η οποία μόνη της αρκεί για την θεμελίωση ευθύνης χωρίς την ανάγκη συνδρομής

2^ο φύλλο της, υπ' αριθμ. 1130/2019, αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

άλλης πρόσθετης προϋπόθεσης (προσθήσεως κλπ). Η αντικειμενική ευθύνη του ιδιοκτήτη του ζημιογόνου αυτοκινήτου θεμελιώνεται ανεξάρτητα από το αν αυτός κατά το χρόνο του ατυχήματος είναι οδηγός ή κάτοχος τούτου και ανεξάρτητα από οποιαδήποτε υπαιτιότητα του ή από σχέση προσθήσεως μεταξύ αυτού (ιδιοκτήτη) και του υπαιτίου οδηγού. Και τούτο διότι το άρθρο 10 του Ν. ΓΠΝ/1911, που ορίζει ότι «έν περιπτώσει συγκρούσεως μεταξύ δύο ή πλειόνων αυτοκινήτων υπεύθυνος εις αποζημίωσιν είναι ο υπαίτιος του ατυχήματος της υπαιτιότητας κρινομένης κατά το κοινόν δίκαιον», έχει σκοπό να προσδιορίσει την ευθύνη για το επελθόν αποτέλεσμα μεταξύ των οδηγών των περισσότερων αυτοκινήτων, τα οποία συγκρούσθηκαν, και όχι να αποκλείσει την ευθύνη των κυρίων και κατόχων του ζημιογόνου αυτοκινήτου, η οποία διέπεται από το άρθρο 4 του ίδιου νόμου. Έτσι ο τραυματισθείς σε τροχαίο ατύχημα έχει την ευχέρεια να στηρίξει την αγωγή του τόσο στις διατάξεις των άρθρων 914 επομ., 330, 297 ΑΚ, όσο και στην άνω διάταξη του άρθρου 4 του Ν. ΓΠΝ/1911 ή να σωρεύει στο ίδιο δικόγραφο και τις δύο βάσεις (βλ. σχετ. ΑΠ 1391/2007 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1074/2007 ΝοΒ 2008.1799, ΕφΠατρ 365/2008 ΑχΝομ 2009.668). Επίσης, σε περίπτωση κατά την οποία ενάγεται ο οδηγός, ο κάτοχος ή ο ιδιοκτήτης του φερομένου ως ζημιογόνου οχήματος, κατά τις διατάξεις περί αντικειμενικής ευθύνης του ΓΠΝ/1911 αλλά και σύμφωνα με τις διατάξεις περί αδικοπραξιών, ο μεν ισχυρισμός περί μη συνδρομής υπαιτιότητας στο πρόσωπο του φερομένου ως οδηγού του ζημιογόνου οχήματος (ο οποίος ουσιαστικά συνιστά ισχυρισμό περί αποκλειστικής υπαιτιότητας τρίτου) συνιστά άρνηση της αγωγής, καθ' ο μέρος αυτή ερείδεται στις διατάξεις περί αδικοπραξιών (914 επ. Α.Κ.) και ένσταση καθ' ο μέρος ερείδεται στο ΓΠΝ/1911 (ΑΠ 763/2000 ΕλλΔνη 42.75, ΜονΠρωτΧαλκ 575/2002 Αρμ ΝΗ.523, Αθ. Κρητικού, Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, έκδοση δ', 2008, παρ. 16, αρ. 66 επ., σελ. 248 επ.), ο δε ισχυρισμός περί συνυπαιτιότητας συνιστά ένσταση, καθ' ο μέρος αυτή ερείδεται στις διατάξεις περί αδικοπραξιών (914 επ., 300 Α.Κ.) και ένσταση καθ' ο μέρος ερείδεται στο Ν. ΓΠΝ/1911 (5, 6 Ν. ΓΠΝ/1911 – 300 Α.Κ. ΟΛΑΠ 423/1985 ΕλλΔνη 27.469, ΑΠ 1847/2009 ΧριΔ 2010.626, ΑΠ 574/1995 Ε.Ε.Ν. 1996. 444, ΜονΠρωτΧαλκ 575/2002 Αρμ ΝΗ.523, Αθ. Κρητικός Αποζημίωση από τροχαία αυτοκινητικά ατυχήματα Εκδ. 1998 σελ. 488- 489). Οι δε σχετικοί ισχυρισμοί που προβάλλονται από συνεναγόμενη ασφαλιστική εταιρία ή το επικουρικό κεφάλαιο

έχουν το χαρακτήρα ενστάσεως ή αρνήσεως με βάση την ευθύνη ποίου δημιουργείται η ευθύνη της ασφαλιστικής εταιρίας ή του επικουρικού κεφαλαίου, λόγω και του παρεπομένου χαρακτήρα της εγγυητικής ευθύνης της ασφαλιστικής εταιρίας, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 853 Α.Κ. και της επικουρικής ευθύνης εκ του νόμου του επικουρικού κεφαλαίου (Αθ. Κρητικός Αποζημίωση από τροχαία αυτοκινητικά ατυχήματα Εκδ. 1998 σελ. 786 - 7). Επιπλέον, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111 § 2, 118 και 216 § 1 στοιχ. α και β Κ.Πολ.Δ., στη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (614 περ. 6 Κ.Πολ.Δ.), προκύπτει ότι το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία που απαιτούνται για τη νομική θεμελίωση της αγωγής, ακριβή περιγραφή του αντικείμενου της διαφοράς και ορισμένο αίτημα. Διαφορετικά το δικαστήριο βρίσκεται σε αδυναμία να εκδώσει απόφαση συγκεκριμένη και επιδεκτική εκτέλεσης. Όταν στο δικόγραφο της αγωγής δεν περιέχονται όλα τα πιο πάνω στοιχεία ή όταν αυτά περιέχονται κατά τρόπο ελλιπή ή ασαφή, τότε η έλλειψη αυτή καθιστά μη νομότυπη την άσκησή της, επιφέρει δε την απόρριψή της ως απαράδεκτης λόγω αοριστίας, είτε κατόπιν προβολής της σχετικής ένστασης είτε και αυτεπαγγέλτως, εφόσον ανάγεται στην προδικασία που είναι δημόσιας τάξης (βλ. σχετ. Κεραμέα Αστικό Δικονομικό Δίκαιο 1986, παρ. 75, σελ. 206, ΑΠ 314/2009 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 931/2003 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1147/2003 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 488/2001 ΕλλΔνη 43.381, ΑΠ 365/2000 ΕλλΔνη 41.1301). Η αοριστία δε αυτή δεν μπορεί να συμπληρωθεί ούτε με τις προτάσεις, ούτε με την προσθήκη, ούτε με παραπομπή στο περιεχόμενο άλλων εγγράφων της δίκης, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων (βλ. σχετ. ΑΠ 314/2009 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 305/2001 ΕλλΔνη 42.1318, ΕφΑθ 6394/2003 ΝοΒ 52.811). Ειδικότερα, σε περίπτωση αξίωσης αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας, συνισταμένης σε αυτοκινητικό ατύχημα, στοιχεία της ιστορικής βάσης της αγωγής ως προς τις φθορές και ζημιές οχήματος κατ' άρθρ. 914 Α.Κ., 111 § 2, 118 και 216 § 1 στοιχ. α και β Κ.Πολ.Δ., αποτελούν (α.) το σύνολο της απαιτούμενης δαπάνης ανταλλακτικών, (β.) το σύνολο των δαπανών για εργασίες επισκευής, και όχι τα ειδικότερα επιμέρους κονδύλια αυτών, τα οποία αποτελούν περιγραφικά στοιχεία, αναγόμενα στην ουσία και (γ.) η τυχόν επελθούσα μείωση τη αξίας του οχήματος (ΕφΘρ 734/2005 Επιδικία 2006.244, ΕφΘεσ 1694/2003 Αρμ ΝΗ.66, ΕφΘεσ 409/1995 αδ., ΕφΘεσ 822/1989 Αρμ ΜΓ.447,

3^ο φύλλο της, υπ' αριθμ. 1130 /2019, αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

ΜονΠρωτΑθ 1676/2002 Αρμ ΝΣΤ.911). Εξάλλου, η καθολική ή ολοσχερής βλάβη ή καταστροφή του πράγματος και ιδιαίτερα οχήματος, εμφανίζεται βασικά με δύο μορφές. Η μία είναι η τεχνική και η άλλη η οικονομική. Στην πρώτη περίπτωση, λόγω της σφοδρότητας της σύγκρουσης ή γενικά του είδους και της έκτασης των βλαβών, το όχημα έχει πάθει τέτοια παραμόρφωση ώστε ουσιαστικά δεν είναι πλέον τεχνικά δυνατή η αποκατάσταση των βλαβών του. Στη δεύτερη περίπτωση είναι τεχνικά δυνατή η αποκατάσταση των βλαβών, αυτή όμως θα απαιτήσει χρόνο και δαπάνες, το ύψος των οποίων, συνυπολογιζομένης και της μείωσης της εμπορικής αξίας του οχήματος - υπερβαίνει σημαντικά το κόστος για την απόκτηση ενός άλλου, ισάξιου με το ζημιωθέν (ΕφΘεσ 2935/2005 Αρμ 2006.703, ΕφΘεσ 2834/2001 Αρμ ΝΣΤ.372). Εάν, λοιπόν, η δαπάνη επισκευής υπερβαίνει την προ του ατυχήματος εμπορική αξία του οχήματος, συνυπολογιζομένης πάντα και της μείωσης της εμπορικής του αξίας, αυτό έχει υποστεί ολική καταστροφή υπό οικονομική έννοια και η αιτούμενη αποζημίωση περιορίζεται στην πριν από το ατύχημα αξία του (βλ. ΕφΠατρ 187/2005 ΑχΝομ 2006.694, ΕφΠατρ 348/2004 ΑχΝομ 2005.609, ΕφΑθ 2395/2003 ΑρχΝ 2003.729, ΕφΘεσ 2834/2001 Αρμ ΝΣΤ.372). Σε περίπτωση δε κατά την οποία αξιώνεται αποζημίωση λόγω ολοσχερούς καταστροφής του οχήματος, η οποία δε συνιστά ειδική αξίωση αποζημίωσης ειμή μόνον παρουσιάζει διαφοροποίηση ως προς την έκταση της ζημίας και τον προσδιορισμό αυτής (ΕφΘεσ 2834/2001 Αρμ ΝΣΤ.372, Κρητικός Αποζημίωση από τροχαία αυτοκινητικά ατυχήματα Εκδ. 3^η – 1998 σελ. 281 επ.), αρκεί για το ορισμένο της αγωγής η αναγραφή του συνόλου της ζημίας (ήτοι της αξίας του αυτοκινήτου πριν το ατύχημα και επίκληση ότι το αυτοκίνητο καταστράφηκε ολοσχερώς για ένα από τους προαναφερόμενους λόγους). Η περαιτέρω εξειδίκευση της ζημίας, όπως περιγραφή των επιμέρους βλαβών, της δαπάνης επισκευής, των σωζόμενων υπολειμμάτων και της αξίας αυτών δεν ανάγονται στο ορισμένο της σχετικής αγωγής, αλλά αφορούν την ουσιαστική βασιμότητά της και είναι ζητήματα αποδείξεως (ΑΠ 1051/1988 ΕΕΝ 1999.877, ΑΠ 1006/1977 ΝοΒ 26.907, ΕφΛαρ 45/20013 Δικογραφία 2013.230, ΕφΑθ 138/2006 ΕπΣυγκΔ 2006.646, ΕφΠατρ 519/2005 ΑχΝομ 2006.716, ΕφΘεσ 1694/2003 Αρμ 2004.66, ΕφΑθ 220/1994 ΕπΣυγκΔ 1994. 427, Αθ. Κρητικός, ό.π., σελ. 481-482). Επίσης, εφόσον η δαπάνη φέρεται στο δικόγραφο ως μη αποκατασταθείσα λόγω

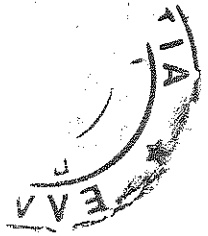

του ασυμφόρου αυτής, καθόσον έχει επέλθει ολοσχερής καταστροφή του οχήματος, αλλά κατά τη συζήτηση της αγωγής έχει εν τέλει λάβει χώρα επισκευή αυτού με τη δαπάνη να μην υπερβαίνει την αξία του οχήματος, δύναται αφενός ο ζημιωθείς ενάγων παραδεκτώς να προβεί σε σχετικό μερικό περιορισμό του αιτήματος της αγωγής και (συγχρόνως) σε διόρθωση της ιστορικής βάσης αυτής με τις προτάσεις ως προς τα κατ' ιδίαν στοιχεία της ζημίας και αφετέρου το δικαστήριο αυτεπαγγέλτως να επιδικάσει την τοιαύτη δαπάνη (λόγω επισκευής), εφόσον συντρέχουν οι απαιτούμενες προς τούτο αποδείξεις, κατ' εφαρμογή του κανόνα *a maiore ad minus*, καθώς η αγωγή, με την οποία ζητείται πλήρης η εμπορική αξία του πράγματος, λόγω ολικής καταστροφής, περιλαμβάνει (σιωπηρώς επικουρικά) και την ελάχισονα αυτής μερική καταστροφή, χωρίς εξ αυτού του λόγου να δύναται να θεωρηθεί ότι μεταβάλλεται η βάση της αγωγής καθώς σε τοιαύτη περίπτωση κρίσιμο ζήτημα δεν είναι η αποκατάσταση της ζημίας αλλά η πρόκλησή της (βλ. ΑΠ 994/1991 ΕλλΔνη 1992. 811, ΕφΑρ 45/20013 Δικογραφία 2013.230 Τ.Ν.Π. Νόμος, Αθ. Κρητικού Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, έκδοση 2008 σελ. 295 και υποσημείωση 65, Αθ. Κρητικού Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, έκδοση 2008, σελ 486). Περαιτέρω, σε περίπτωση κατά την οποία συνεπεία αυτοκινητικού ατυχήματος απομένουν τμήματα του ζημιωθέντος οχήματος, τα οποία έχουν μεταπωλητική αξία ως ανταλλακτικά ή ως μέταλλα, το δικαστήριο, προβαίνει σε εκτίμηση και αφαίρεση αυτών από το ποσό της αποζημιώσεως εφόσον προβάλλεται σχετικός ισχυρισμός υπό του εναγομένου (ΑΠ 727/1996 ΕΕΝ 1996.623, ΑΠ 523/1995 ΕΕΝ 1996.426 Αθ. Κρητικός Αποζημίωση από τροχαία αυτοκινητικά ατυχήματα Εκδ. 3^η – 1998 σελ. 287 – 8, 80). Προσέτι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 929 εδ. α' Α.Κ. «Σε περίπτωση βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου η αποζημίωση περιλαμβάνει, εκτός από τα νοσήλια και τη ζημία που έχει επέλθει, οτιδήποτε ο παθών θα στερείται στο μέλλον ή θα ξοδεύει επιπλέον εξαιτίας της αύξησης των δαπανών του». Κατά την έννοια της προαναφερθείσας διάταξης τα «νοσήλια» περιλαμβάνουν κάθε δαπάνη που έγινε ή κρίθηκε αναγκαία να γίνει για την αποκατάσταση της υγείας του παθόντος. Στα νοσήλια περιλαμβάνονται, έτσι, οι δαπάνες νοσοκομειακής και ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης (ΕφΑθ 5588/2002), η δαπάνη μίσθωσης ταξί προς μετάβασή του στο νοσοκομείο ή σε ιατρούς για εξετάσεις (ΕφΑθ 421/2008 ΕλλΔνη 2009.791), ειδικής

βελτιωμένης διατροφής, όταν αυτό επιβάλλεται στη συγκεκριμένη περίπτωση (βλ. ΕφΛαμ 22/2010 Επιδικία 2011.47) κ.λ.π.. Βέβαια, από τα έξοδα θεραπείας του παθόντος αποδίδονται μόνον τα εύλογα, δηλαδή εκείνα τα οποία από τη σκοπιά του μέσου συνετού παρατηρητή φαίνονται σκόπιμα βάσει των δεδομένων της συγκεκριμένης περίπτωσης (βλ. ΜονΠρωτΑθ 2069/2010 Επιδικία 2010.287, ΜονΠρωτΛαμ 169/2009 Τ.Ν.Π. Νόμος). Τη σκοπιμότητα αυτή οφείλει να επικαλεσθεί και να αποδείξει ο παθών, προσκομίζοντας σχετική ιατρική βεβαίωση (ΠολΠρωτΑθ 189/2010 ΕπισκΕΔ 2010.583). Ωστόσο, δεν αποτελεί στοιχείο του ορισμένου της αγωγής ως προς τις δαπάνες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης το είδος και η ποσότητα των φαρμακευτικών σκευασμάτων ή φαρμακευτικών προϊόντων, τα οποία προμηθεύτηκε ο ζημιωθείς, αλλά τα τελευταία αποτελούν περιγραφικά στοιχεία αναγόμενα στην ουσία (ΕφΠατρ 492/2009 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΕφΠειρ 1008/2007 αδ.). Επίσης, κατά τη διάταξη του άρθρου 298 εδ. 2 του Α.Κ., διαφυγόν κέρδος λογίζεται, «εκείνο που προσδοκά κανείς με πιθανότητα, σύμφωνα με τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις και ιδίως τα προπαρασκευαστικά μέτρα που έχουν ληφθεί». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι για την ύπαρξη διαφυγόντος κέρδους, αρκεί η προσδοκία του με πιθανότητα (χωρίς δηλαδή να είναι αναγκαία πλήρης απόδειξη), κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις και ιδίως τα προπαρασκευαστικά μέτρα που έχουν ληφθεί, η ύπαρξη δηλαδή πρόσφορης αιτιώδους συνάφειας, μεταξύ υπαίτιας ζημιογόνου συμπεριφοράς και διαφυγόντος κέρδους. Έτσι, η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 298 εδ. β' Α.Κ. έχει ουσιαστικό μεν χαρακτήρα εφόσον καθορίζει τα στοιχεία της αξίωσης αποζημίωσης, τα οποία και ο ενάγων οφείλει να επικαλείται για το ορισμένο της αγωγής του κατ' άρθρ. 111 § 2, 118 και 216 § 1 στοιχ. α και β Κ.Πολ.Δ., αλλά και δικονομικό χαρακτήρα εφόσον επιτρέπει στο δικαστή να αρκεσθεί σε απλή πιθανολόγηση (ΑΠ 1488/2006 ΝοΒ 54.1702, ΑΠ 491/2004 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1564/2004 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1306/2003 Νόμος, ΑΠ 940/1995 ΝοΒ 1997.1109, Βαθρακοκοίλης Αναλυτική Ερμηνεία – Νομολογία Αστικού Κώδικα ΕκΔ. 1989 Τόμος 1^{ος} σελ. 454). Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι τα περιστατικά που προσδιορίζουν τη προσδοκία ορισμένου κέρδους, με βάση την κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων πιθανότητα, καθώς επίσης οι ειδικές περιστάσεις και τα ληφθέντα προπαρασκευαστικά μέτρα, πρέπει κατά το άρθρο 216 § 1 του Κ.Πολ.Δ.

να εκτίθενται στην αγωγή. Δεν αρκεί δηλαδή η αφηρημένη επανάληψη των εκφράσεων του άρθρου 298 ΑΚ, ούτε του κέρδους που φέρεται συνολικά ως διαφυγόν, αλλά απαιτείται η εξειδικευμένη και λεπτομερής, κατά περίπτωση, μνεία των συγκεκριμένων περιστατικών, περιστάσεων και μέτρων, που καθιστούν πιθανό το κέρδος ως προς τα επί μέρους κονδύλια και ιδιαίτερη επίκληση των κονδυλίων αυτών (ΟΛΑΠ 20/1992 ΝοΒ 41.85, ΑΠ 560/2010 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1147/2003 ΕλλΔνη 46.388, ΑΠ 83/2002 ΝοΒ 2002.1707, ΑΠ 762/2000 ΕλλΔνη 42.142, ΕφΑΘ 1324/2010 ΕΔικΠολ 2011.89, ΕφΛαμ 221/2010 Τ.Ν.Π. Νόμος), καθώς η ζημία την οποία μπορεί να υποστεί από την ανικανότητα προς εργασία ο ελεύθερος επαγγελματίας, ή αυτοτελώς εργαζόμενος συνίσταται στο πλαίσιο εφαρμογής των πιο πάνω διατάξεων στη ματαίωση του καθαρού κέρδους, το οποίο θα αποκόμιζε αφαιρουμένων των εξόδων, από τη λειτουργία της, επιχείρησης, με βάση τα δεδομένα του αμέσως προγενέστερου του τραυματισμού χρόνου. Η ζημία δηλαδή από την πιο πάνω αιτία υπολογίζεται κατά τρόπο συγκεκριμένο και όχι αφηρημένο (ΑΠ 1.305/2014 ΧριΔ 2015.107). Εφόσον αυτό συμβαίνει, τότε η αγωγή είναι ορισμένη και νόμιμη. Αν όμως από την έκθεση των περιστατικών η μελλοντική ζημία παρίσταται ως ενδεχόμενη απλά, τότε η αγωγή δεν είναι νόμιμη και δεν θεμελιώνει αξίωση αποζημίωσης. Είναι διαφορετικό το ζήτημα, ότι στην αγωγή η ζημία του ενάγοντος εμφανίζεται ως πιθανή κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, όμως από τις αποδείξεις προκύπτει ότι αυτή είναι απλά ενδεχόμενη. Στη τελευταία αυτή περίπτωση η αγωγή είναι απορριπτέα ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Για να επιδικασθεί αποζημίωση για τη μελλοντική ζημία θα πρέπει να είναι δυνατός ο προσδιορισμός αυτής κατά το χρόνο της απόφασης, είτε εφάπαξ, είτε κατά χρονικές περιόδους. Όταν, όμως, αυτή δεν είναι απλώς μέλλουσα, αλλά η πραγμάτωσή της εξαρτάται και από άλλους αστάθμητους παράγοντες, οι οποίοι είναι ενδεχόμενο να επέλθουν στο μέλλον και των οποίων η τυχόν μέλλουσα πραγματοποίηση είναι αδύνατο να προβλεφθεί κατά τους κανόνες της κοινής πείρας, τότε δεν επιδικάζεται ως πρόωρη, και επιδικάζεται μόνο όταν γεννηθεί. Πάντως, η τελεσίδικη απόφαση με την οποία απορρίπτεται η αγωγή ως πρόωρα ασκηθείσα δεν δημιουργεί, ως προς τούτο δεδικασμένο, γιατί δεν πρόκειται για τομή της διαφοράς (ΑΠ 115/2015 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1107/2015 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 377/2009, ΑΠ 122/2006, 2076/2006). Σημειωτέον δε ότι κατά την κρατούσα στη

5^ο φύλλο της, υπ' αριθμ. 1130 /2019, αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

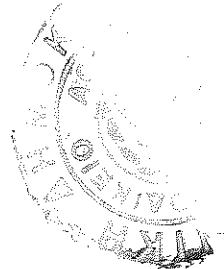
Νομολογία άποψη, την οποία υιοθετεί το παρόν δικαστήριο, είναι δυνατή και η αποκατάσταση περιουσιακής ζημίας ακόμη και από την άσκηση οικονομικής δραστηριότητας, χωρίς, ωστόσο, να έχει εκδοθεί η απαιτούμενη προς τούτο άδεια της αρχής ή χωρίς να συντρέχουν εν γένει οι προϋποθέσεις νόμιμης άσκησης της (ΑΠ 1859/2005 ΝοΒ 54.687). Περαιτέρω, στο άρθρο 930 § 3 Α.Κ. ορίζεται ότι η αξίωση αποζημιώσεως δεν αποκλείεται εκ του ότι κάποιος άλλος έχει την υποχρέωση να αποζημιώσει ή να διατρέφει αυτόν που αδικήθηκε. Από τη διάταξη αυτή συνάγεται γενικότερη αρχή, κατά την οποία η κατά του ζημιώσαντος αξίωση του παθόντος για αποζημίωση δεν μπορεί να αποκρουσθεί από τον ζημιώσαντα εκ του λόγου ότι άλλος εκ του νόμου υποχρεούμενος προσέφερε στον παθόντα υπηρεσίες πέραν από τις συνήθειες. Διότι κατά τη βούληση του νομοθέτη δεν πρέπει να αποβεί προς όφελος του ζημιώσαντος το γεγονός ότι τρίτος είναι υπόχρεος από το νόμο ή εξ άλλου λόγου να αποζημιώσει ή να διατρέφει αυτόν που αδικήθηκε (ΑΠ 132/2010 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 833/2005 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 371/2001 ΝοΒ 50.347, Αθ. Κρητικός Αποζημίωση από τροχαία αυτοκινητικά ατυχήματα Συμπλήρωμα Εκδ. 1998 σελ. 77 -78). Η ως άνω διάταξη του άρθρου 930 § 3 Α.Κ. αποτελεί έκφραση μιας γενικότερης αρχής ότι σε περίπτωση προσβολής της ζωής, του σώματος ή της υγείας προσώπου με αδικοπραξία ο υπεύθυνος δεν απαλλάσσεται της αστικής ευθύνης από το ότι τρίτος υποχρεούται από σύμβαση ή από το νόμο σε ορισμένη παροχή προς τον παθόντα ή τους οικείους του. Η παροχή αυτή σκοπό έχει την εξασφάλιση και ανακούφιση του ζημιωθέντος και όχι την απαλλαγή του ζημιώσαντος. Ο παραπάνω σκοπός της διάταξης του άρθρου 930 § 3 Α.Κ. επιβάλλει την όσο το δυνατόν ευρεία ερμηνεία αυτής. Σύμφωνα έτσι με την παραπάνω γενική αρχή, η διάταξη του άρθρου 930 § 3 Α.Κ., παρά το ότι από τη γραμματική διατύπωσή της φαίνεται να αφορά στις περιπτώσεις που κάποιος άλλος έχει υποχρέωση να αποζημιώσει ή να διατρέφει αυτόν που ζημιώθηκε, αυτή εφαρμόζεται σε κάθε παροχή τρίτου, ιδιωτικού ή δημοσίου δικαίου, είτε στηρίζεται σε σύμβαση, είτε στο νόμο, είτε γίνεται εκουσίως χωρίς νομική υποχρέωση και αποβλέπει στην άρση ή μείωση των συνεπειών της προσβολής κατά της ζωής, του σώματος ή της υγείας προσώπου και όχι να ωφελήσει το βλάψαντα, του οποίου αφήνεται άθικτη η υποχρέωση αποζημιώσεως. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι «άλλος» με την έννοια της ως άνω διατάξεως μπορεί να είναι οποιοσδήποτε τρίτος

(Δημόσιο, ασφαλιστικοί οργανισμοί, ασφαλιστικές εταιρίες, ιδιώτης, συγγενείς, εργοδότης κ.λπ.). Επομένως, κατ' εφαρμογή της παραπάνω διάταξης του άρθρου 930 § 3 Α.Κ., ο παθών από αδικοπραξία δικαιούται σε σωρευτική απόληψη, πέραν των παροχών τρίτου, και της οφειλομένης από τον αδικοπραγήσαντα αποζημιώσεως (ΑΠ 1488/2014, ΑΠ 384/2013, ΑΠ 347/2009, ΑΠ 1127/2002, ΑΠ 1213/2001). Επιπλέον, από τη διάταξη του άρθρου 10 § 5 του ν.δ. 4104/1960, όπως αντικ. με το άρθρο 18 § 1 του Ν. 4476/1965 σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Β.Δ. 226/21.03.1973 και το άρθρο 18 του Ν.1654/1986 προκύπτει, ότι σε περίπτωση αναπηρίας ή θανάτωσης ασφαλισμένου στο ΙΚΑ, η αξίωση αποζημίωσης του ασφαλισμένου ή των δικαιούχων μελών της οικογενείας του, που απορρέει από τα άρθρα 928 και 929 ΑΚ κατά του υπόχρεου, μεταβιβάζεται αυτοδικαίως (εκχωρείται εκ του νόμου) στο ΙΚΑ από την ημέρα που γεννήθηκε η σχετική αξίωση, το οποίο και μόνο νομιμοποιείται εφεξής προς έγερση της σχετικής αξιώσεως (ΑΠ 235/2011 Επιδικία 2011.265, ΑΠ 1074/2008 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 70/2005 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΕφΛαμ 22/2010 Επιδικία 2011.47) ενώ ο παθών νομιμοποιείται να απαιτήσει το υπόλοιπο ποσό της αποζημίωσης (βλ. σχετ. ΑΠ 163/2012 ΝοΒ 2012.1407, ΑΠ 601/2010 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 666/2010 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 793/2010 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΕφΛαμ 51/2013 Τ.Ν.Π. Νόμος), μη εφαρμοζομένης της διατάξεως του άρθρου 930 § 3 Α.Κ.. Για να λειτουργήσει το σύστημα της αυτοδίκαιης μεταβίβασης στο ΙΚΑ της αξίωσης αποζημίωσης του παθόντα ή των δικαιούχων του κατά του ζημιώσαντος τρίτου, πρέπει να συντρέχει ποιοτική και ποσοτική αντιστοιχία μεταξύ των παροχών του ΙΚΑ προς τον ασφαλισμένο ή τα μέλη της οικογενείας του και των αξιώσεων αποζημίωσης του παθόντος ή των δικαιούχων του κατά του υπόχρεου τρίτου. Η αντιστοιχία αυτή συντρέχει όταν αμφότερες οι παροχές είναι ομοειδείς και υπηρετούν τον ίδιο σκοπό. Τούτο συμβαίνει όταν οι παροχές αυτές τελούν μεταξύ τους υπό χρονική και ποιοτική άποψη σε μία εσωτερική συνάφεια. Σκοπός της παραπάνω ρύθμισης είναι κυρίως, η παρεμπόδιση μιας διπλής ουσιαστικά αποζημίωσης του θύματος της αδικοπραξίας ή, σε περίπτωση θανάτου, των δικαιούχων διατροφής. Εφόσον συντρέξουν οι προϋποθέσεις αυτές, επέρχεται η μεταβίβαση της απαίτησης στο Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. (ΑΠ 560/2013 Τ.Ν.Π. Νόμος). Τα ανωτέρω εφαρμόζονται πλέον αναλόγως και για τους ασφαλιστικούς οργανισμούς, ελευθέρων επαγγελματιών (Ο.Α.Ε.Ε. και Ε.Τ.Α.Α.) καθώς και τον Ο.Γ.Α, καθόσον,

6^ο φύλλο της, υπ' αριθμ. 1130/2019, αποφάσεως του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

κατά τη διάταξη του άρθρου 47 § 6 του Ν. 3518/2006 «Οι διατάξεις της παραγράφου 5 του άρθρου 10 του Ν.Δ. 4104/1960 (ΦΕΚ 147 Α') όπως αντικαταστάθηκαν με την παράγραφο 1 του άρθρου 18 του Ν. 4476/1965 (ΦΕΚ 103 Α') και συμπληρώθηκαν με το άρθρο 18 του Ν. 1654/1986, καθώς και οι διατάξεις του Β.Δ. 226/23.2/21.3.1973 (ΦΕΚ 66 Α') έχουν ανάλογη εφαρμογή και στους ασφαλιστικούς οργανισμούς ελευθέρων επαγγελματιών, ανεξάρτητα απασχολουμένων, καθώς και στον Ο.Γ.Α.» (βλ. ΕφΑθ 4583/2010 ΕΕμπΔ 2011.400). Τα ανωτέρω επίσης ισχύουν και ως προς τις δαπάνες σε χρήμα για παροχές υγείας σε είδος, τις οποίες προσφέρει ο Ε.Ο.Π.Υ.Υ. καθόσον, μετά την μεταβίβαση του κλάδου υγείας των ΙΚΑ – ΕΤΑΜ, Ο.Α.Ε.Ε., Ε.Τ.Α.Α. και του Ο.Π.Α.Δ. στον Ε.Ο.Π.Υ.Υ. με το άρθρο 17 § 2 του Ν. 3.918/2011 (ΦΕΚ Α' 31/02.03.2011) ως προς τις παροχές υγείας σε είδος, με το άρθρο 29 § 2 του Ν. 4.272/2014 (ΦΕΚ Α 145/11.07.2014) προστέθηκε στο άρθρο 29 του Ν. 3.918/2011 παράγραφος 5 σύμφωνα με την οποία «Οι διατάξεις της παραγράφου 5 του άρθρου 10 του ν.δ. 4104/1960, καθώς και οι διατάξεις του β.δ. 226/23.02/21.03.1973 έχουν ανάλογη εφαρμογή και στον Ε.Ο.Π.Υ.Υ., όσον αφορά την υγειονομική περίθαλψη σε είδος, σε περίπτωση τροχαίου ατυχήματος, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ενιαίου Κανονισμού Παροχών Υγείας του Ε.Ο.Π.Υ.Υ.». Η ως άνω εκχώρηση υπέρ του Ε.Ο.Π.Υ.Υ. καταλαμβάνει μόνο τις αξιώσεις του παθόντος για ατυχήματα, τα οποία λαμβάνουν χώρα μετά τη θέση σε ισχύ του νόμου αυτού στις 11.07.2014 και δεν καταλαμβάνουν γεγεννημένες αξιώσεις προ του χρονικού αυτού σημείου, ως προς τις οποίες τυγχάνει εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 930 § 3 Α.Κ. (Αθ. Κρητικός, Αποζημίωση από τροχαία αυτοκινητικά ατυχήματα Εκδ. 2014, Συμπλήρωμα στην έκδοση του έτους 2008 σελ. 131). Επιπροσθέτως, το άρθρο 346 Α.Κ., το οποίο όριζε ότι «ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής, και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους αφότου επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος», αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 του Ν. 4055/2012, που ισχύει, κατά το άρθρ. 113 του νόμου αυτού, από τις 02.04.2012, κατά το οποίο: «Ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής, και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους αφότου επιδόθηκε η αγωγή ή η διαταγή πληρωμής για το ληξιπρόθεσμο χρέος (τόκος επιδικίας). Το ποσοστό του τόκου επιδικίας είναι δύο (2) εκατοστιαίες μονάδες ανώτερο του τόκου υπερημερίας, όπως

ο τελευταίος ορίζεται εκάστοτε από το νόμο ή με δικαιοπραξία. Η προσαύξηση αυτή δεν ισχύει, εάν πριν από τη συζήτηση της αγωγής ο οφειλέτης αναγνωρίσει εγγράφως την οφειλή ή συμβιβαστεί εξωδίκως, ή εάν δεν ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής αντιστοίχως. Με αίτημα του εναγομένου το δικαστήριο δύναται κατ' εξαίρεση, εκτιμώντας τις περιστάσεις, να επιδικάσει την απαίτηση με το νόμιμο ή συμβατικό τόκο υπερημερίας. Η εξαίρεση ισχύει ιδίως για τις κατ' εύλογη κρίση του δικαστηρίου επιδικαζόμενες χρηματικές απαιτήσεις. Από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης που επιδικάζει εντόκως χρηματική οφειλή ή απορρίπτει ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής το ποσοστό του τόκου επιδικίας είναι τρεις (3) εκατοστιαίες μονάδες ανώτερο του τόκου υπερημερίας. Η προσαύξηση αυτή δεν ισχύει εάν δεν ασκηθεί ένδικο μέσο κατά της οριστικής απόφασης». Σύμφωνα με τη νέα αυτή ρύθμιση αυξάνεται το ποσοστό των τόκων επιδικίας, προκειμένου να περιοριστούν η φιλοδικία και η άσκοπη απασχόληση των δικαστηρίων από δικαστικούς αγώνες που δεν έχουν ουσία, ενώ ενθαρρύνεται και επιβραβεύεται άμεσα ο οφειλέτης που, μεταξύ των άλλων, πριν από τη συζήτηση της αγωγής, αναγνωρίσει εγγράφως την οφειλή ή συμβιβαστεί εξωδίκως. Αν μάλιστα εμμένει να αντιδικεί, μολοντί ηττήθηκε πρωτοδίκως, διακινδυνεύει περαιτέρω αύξηση του επιτοκίου επιδικίας, γι' αυτό και εδώ ενθαρρύνεται και επιβραβεύεται άμεσα ο διάδικος που ηττήθηκε, αν αποδεχθεί την οριστική απόφαση και τερματίσει την αντιδικία. Η εξαίρεση που προβλέπεται επιτρέπει στο δικαστή να σταθμίσει εκείνες τις περιπτώσεις που ο εναγόμενος ευλόγως αντιδικεί, επειδή πρόκειται για απαίτηση εύλογης χρηματικής ικανοποίησης (π.χ. ηθική βλάβη) ή επειδή προβάλλει ένσταση συμψηφισμού (βλ. αιτιολογική έκθεση Ν. 4055/2012). Έτσι, ο νόμιμος τόκος, μετά την επίδοση της αγωγής, είναι πλέον ο (αυξημένος) τόκος επιδικίας. Σημειώνεται ότι δεν απαιτείται ρητή μνεία γι' αυτό στη δικαστική απόφαση, ενώ, αντίθετα, απαιτείται ρητή αναφορά σ' αυτήν, όταν το δικαστήριο κατ' εξαίρεση επιδικάζει την απαίτηση με το νόμιμο ή το συμβατικό επιτόκιο υπερημερίας. Με βάση αυτά, ο περιορισμός του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής σε αναγνωριστικό δεν συνιστά, σύμφωνα με τη νέα ρύθμιση, λόγο για την κατ' εξαίρεση επιδίκαση του τόκου υπερημερίας, ο οποίος, κατά τη σαφή πρόθεση του νομοθέτη, πρέπει να επιδικάζεται μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο οφειλέτης χρηματικής απαίτησης ευλόγως αντιδικεί, δεδομένου ότι

7^ο φύλλο της, υπ' αριθμ. 1130 /2019, αποφάσεως του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

μοναδικό κριτήριο για την εξαίρεση από την επιδίκαση τόκου επιδικίας είναι το εύλογο ή όχι της αντιδικίας (ΑΠ 1207/2017 Τ.Ν.Π. Νόμος και ανάλογες σκέψεις στη ΑΠ 2033/2013 Τ.Ν.Π. Νόμος).

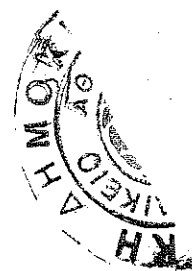
Εν προκειμένω, στην υπό κρίση από 07.12.2018 και με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018 αγωγής, ο ενάγων, εκθέτει ότι ο πρώτος εναγόμενος, οδηγώντας το με στοιχεία κυκλοφορίας Α.Χ.Φ. φορτηγό αυτοκίνητο κυριότητας του ιδίου, το οποίο ήταν ασφαλισμένο ως προς την αστική ευθύνη έναντι τρίτων από την κυκλοφορία του στη δεύτερη συνεναγομένη ασφαλιστική εταιρία, προκάλεσε από υπαιτιότητα αυτού αυτοκινητικό ατύχημα, με αποτέλεσμα ο ίδιος (ενάγων) να υποστεί (α.) θετική περιουσιακή ζημία, συνισταμένη (α1.) σε φθορές και ζημιές στη με στοιχεία κυκλοφορίας δίκυκλη μοτοσυκλέτα κυριότητάς του, συνεπεία των οποίων επήλθε ολοσχερής καταστροφή αυτής, (α2.) δαπάνες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, νοσηλείας και αποκατάστασης, (α3.) φθορές και ζημιές σε προσωπικά του είδη, (β.) αποθετική περιουσιακή ζημία συνισταμένη στην απώλεια των εισοδημάτων, τα οποία θα αποκόμιζε κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων από την εργασία του, κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο δικόγραφο της αγωγής και (γ.) μη περιουσιακή ζημία (ηθική βλάβη) λόγω της αδικοπρακτικής προσβολής της σωματικής του ακεραιότητας, κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο δικόγραφο της αγωγής. Κατόπιν τούτων, ζητεί να εκδοθεί προσωρινώς εκτελεστή απόφαση αυτού του δικαστηρίου, με την οποία να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι και εις ολόκληρον έκαστος να του καταβάλουν (α.) ποσό 4.194,65 Ευρώ, ως αποζημίωση σε αποκατάσταση της κατά τα ανωτέρω θετικής περιουσιακής ζημίας αυτού και δη (α1.) ποσό 3.500,00 Ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στην αγοραία αξία της ολοσχερώς καταστραφείσης με στοιχεία κυκλοφορίας δίκυκλης μοτοσυκλέτας, (α2.) ποσό 74,65 Ευρώ, ως δαπάνες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, νοσηλείας και αποκατάστασης, (α3.) ποσό 620,00 Ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στην αξία των ολοσχερώς καταστραφέντων προσωπικών ειδών, (β.) ποσό 1.107,63 Ευρώ, ως αποζημίωση σε αποκατάσταση της αποθετικής περιουσιακής ζημίας αυτού και (γ.) ποσό 40.000,00 Ευρώ, ως αποζημίωση σε αποκατάσταση της μη περιουσιακής ζημίας αυτού (χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης), (δ.) πλέον τόκων επιδικίας από της επιδόσεως

της αγωγής. Τέλος, (ε.) ζητεί την καταδίκη των εναγομένων στη δικαστική του δαπάνη. Με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου του, η οποία καταχωρίστηκε στα ταυτόριθμα με την παρούσα πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως του παρόντος δικαστηρίου και περιέχεται και στις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις αυτού, ο ενάγων έτρεψε τα κύρια αιτήματα παροχής έννομης προστασίας της αγωγής από καταψηφιστικά σε αναγνωριστικά στο σύνολό τους και παραιτήθηκε του αιτήματος να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή. Με το ως άνω περιεχόμενο, πλέον, η από 07.12.2018 και με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018 αγωγή, παραδεκτώς εισάγεται στο δικαστήριο τούτο, το οποίο έχει διεθνή δικαιοδοσία προς τούτο κατ' άρθρ. 11 § στοιχ. β και 13 § 2 του Κανονισμού (ΕΕ) 1.215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρ. 3, 7, 9 εδ. 1 έως 4, 10, 14 § 2, 221 § 1 περ. β), 215 § 1 εδ. α, 16 § 12, 37, 46, 614 περ. 6 Κ.Πολ.Δ.), κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του άρθρ. 614 περ. 6 Κ.Πολ.Δ., απορριπτομένου του ισχυρισμού των εναγομένων περί ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης του ενάγοντος να αξιώσει αποζημίωση σε αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας αυτού, καθ' ο μέρος έχει λάβει παροχές από τον οικείο ασφαλιστικό οργανισμό, δεδομένου ότι ο προαναφερόμενος ενάγων επικαλείται τα στοιχεία που καθιστούν ορισμένη την αγωγή αυτού και δικαιολογούν την έγερση της κατά των εναγομένων, εάν δε ήθελε αποδειχθεί ότι έχει λάβει παροχές, η αγωγή θα είναι απορριπτέα κατά το αντίστοιχο μέρος ως αβάσιμη κατ' ουσίαν, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, η οποία προηγήθηκε και όχι ως ενεργητικώς ανομιμοποίητη. Είναι δε η αγωγή πλήρως ορισμένη και νόμιμη, ερειδόμενη στις προεκτεθείσες στις μείζονες σκέψεις διατάξεις και σε εκείνες των άρθρων 914, 297, 298, 299, 330 εδ. β, 345, 346, 481, 926, 929, 930 § 3, 932 Α.Κ., 2, 4, 9, 10 Ν. ΓΠΝ/1911, 2, 6, 10, 11 § 1 του Ν. 489/1976, 70, 176 Κ.Πολ.Δ., του ελληνικού δικαίου εφαρμοζομένου εν προκειμένω κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 §§ 1 και 3 του Κανονισμού (ΕΚ) 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου. Πρέπει, συνεπώς, να ερευνηθεί η αγωγή ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, (Ι.) χωρίς να απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου δεδομένου ότι ο ενάγων απαλλάσσεται από την υποχρέωση καταβολής αυτού κατ' άρθρ. 33 §§ 1 και 2 του Ν. 4446/2016 μετά την

8^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 1130/2019, αποφάσεως του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

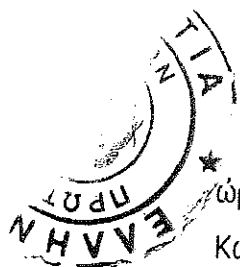
ως άνω γενόμενη τροπή των κυρίων αιτημάτων παροχής έννομης προστασίας από καταψηφιστικά σε αναγνωριστικά και (ΙΙ.) έχει λάβει χώρα επίδοση της υπό κρίση αγωγής στην αρμόδια προς τούτο Δ.Ο.Υ. Αγίων Αναργύρων, ως προς το υπό στοιχείο (β.) αίτημα για διαφυγόντα κέρδη – απώλεια εισοδημάτων κατ' άρθρ. 10 § 5 περ. η' του Ν. 2741/1999, όπως αυτός τροποποίησε το άρθρο 10 του κ.ν. 489/1976 (βλ. σχετ. την υπ' αριθμ. 10.967Στ'/07.02.2019 έκθεση επιδόσεως του διορισμένου στην Περιφέρεια του Εφετείου Αθηνών δικαστικού επιμελητή Δημητρίου Χρυσικοπούλου, την οποία προσκομίζει ο ενάγων αυτής).

Οι εναγόμενοι της από 07.12.2018 και με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018 αγωγής, προς απόκρουση αυτής, αρνούνται την ιστορική βάση της αγωγής και προβάλλουν ισχυρισμούς. Ειδικότερα, προβάλλουν ισχυρισμό περί συνυπαιτιότητας του ενάγοντος ως προς την επέλευση του ατυχήματος σε ποσοστό 50%, κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στις προτάσεις. Με το ως άνω περιεχόμενο ο ισχυρισμός παραδεκτώς προβάλεται κατ' άρθρ. 591 § 1 στοιχ. δ Κ.Πολ.Δ., είναι νόμω βάσιμος και συνιστά ένσταση κατ' άρθρ. 300 εδ. α Α.Κ. καθ' ο μέρος η αγωγή ερείδεται στις διατάξεις περί αδικοπραξιών (914 επ., 300 Α.Κ.) και ένσταση καθ' ο μέρος ερείδεται στο Ν. ΓΠΝ/1911 (άρθρ. 5, 6 Ν. ΓΠΝ/1911), σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, η οποία προηγήθηκε, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 853 Α.Κ., σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, η οποία προηγήθηκε. Επίσης υποβάλλουν ισχυρισμό περί συνυπολογισμού κέρδους και ζημίας του ενάγοντος ως προς τα υπολείμματα (σώστρα) της με στοιχεία κυκλοφορίας δίκυκλης μοτοσυκλέτας συνολικής αξίας 700,00 Ευρώ. Με το ως άνω περιεχόμενο ο ισχυρισμός παραδεκτώς προβάλεται κατ' άρθρ. 591 § 1 στοιχ. δ Κ.Πολ.Δ., είναι νόμω βάσιμος και συνιστά ένσταση κατ' άρθρ. 300 εδ. β Α.Κ. καθ' ο μέρος η αγωγή ερείδεται στις διατάξεις περί αδικοπραξιών (914 επ., 300 Α.Κ.) και ένσταση καθ' ο μέρος ερείδεται στο Ν. ΓΠΝ/1911 (άρθρ. 5, 6 Ν. ΓΠΝ/1911), σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, η οποία προηγήθηκε, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 853 Α.Κ., σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, η οποία προηγήθηκε. Επίσης, υποβάλλουν αίτημα επίδειξης εγγράφου του ασφαλιστικού φορέα του ενάγοντος ως προς τις παροχές τις οποίες έχει λάβει ή δικαιούται να λάβει λόγω του ατυχήματος

ή πρωτοτύπων παραστατικών και φωτογραφίες των καταστραφέντων ατομικών ειδών. Με το ως άνω περιεχόμενο το αίτημα είναι απορριπτέο ως αόριστο, επειδή οι εναγόμενοι (α.) δεν επικαλείται ότι τα ως άνω έγγραφα βρίσκονται στην κατοχή του ενάγοντος και (β.) δεν προσδιορίζουν το περιεχόμενο εκάστου εγγράφου, του οποίου ζητείται η επίδειξη, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο (ΑΠ 1093/2014 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 2095/2009 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 31/2006 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 952/2002 ΕΛΛΔνη 44.1310, ΕφΘεσ 1852/2003 Αρμ ΝΗ 1150, ΕφΘεσ 1150/2001 ΕΛΛΔνη 44.520), ενόψει του ότι σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 450 § 2 και 451 § 1 Κ.Πολ.Δ., στην αίτηση επίδειξης πρέπει να γίνεται επίκληση της κατοχής του εγγράφου από τον αντίδικο του αιτούντος, να προσδιορίζεται σαφώς το έγγραφο και το περιεχόμενό του και να εκτίθενται περιστατικά, από τα οποία προκύπτει το έννομο συμφέρον του αιτούντος, δηλαδή ότι το έγγραφο είναι πρόσφορο προς άμεση ή έμμεση απόδειξη λυσιτελούς ισχυρισμού αυτού ή προς ανταπόδειξη τοιούτου ισχυρισμού του αντιδίκου του (ΑΠ 123/2016 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1093/2014 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 2095/2009 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 31/2006 Τ.Ν.Π. Νόμος). Επίσης, υποβάλουν αίτημα αναστολής της δίκης κατ' άρθρ. 249 Κ.Πολ.Δ., μέχρις ότου ο ενάγων να προσκομίσει έγγραφο του οικείου ασφαλιστικού οργανισμού αναφορικά με το παροχές, τις οποίες δικαιούτο να λάβει και έλαβε από τον οικείο ασφαλιστικό οργανισμό. Με το ως άνω περιεχόμενο, το αίτημα παραδεκτώς υποβάλεται και είναι νόμιμο, ερειδόμενο στην ως άνω διάταξη. Επιπλέον, υποβάλουν αίτημα να μην επιδικασθούν τόκοι επιδικίας αλλά τόκοι υπερημερίας. Με το ως άνω περιεχόμενο, το αίτημα παραδεκτώς υποβάλεται και είναι νόμιμο, ερειδόμενο στη διάταξη του άρθρου 346 εδ. 4 Α.Κ.. Πρέπει, συνεπώς να εξετασθούν περαιτέρω οι ισχυρισμοί και το αίτημα ως προς την ουσιαστική τους βασιμότητα.

Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα, ο οποίος εξετάσθηκε νομότυπα στο ακροατήριο του παρόντος δικαστηρίου, όπως η κατάθεση αυτή περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως του παρόντος δικαστηρίου, από τα έγγραφα, τα οποία νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, και από τη θεώρηση του τόπου του ατυχήματος, ως μη πληρούν τους όρους του νόμου αποδεικτικό μέσο (άρθρ. 340 § 1 εδ 2, 591 § 1 εδ. α Κ.Πολ.Δ.), αποδεικνύονται, κατά την κρίση του δικαστηρίου, τα εξής κρίσιμα πραγματικά περιστατικά στην υπό κρίση υπόθεση: Στις 04.09.2017, ημέρα Δευτέρα και περι

9^ο φύλλο της, υπ' αριθμ. 1130/2019, αποφάσεως του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

ώρα 14:56, ο ενάγων,

του

έβαινε επί της Λεωφόρου

Κωνσταντινουπόλεως στο Δήμο Περιστερίου της Π.Ε. Δυτικού Τομέα Αθηνών της Περιφέρειας Αττικής και δη στο ρεύμα κυκλοφορίας αυτής με κατεύθυνση από τη δημοτική οδό Σολωμού προς τη δημοτική οδό Δυρραχίου, οδηγώντας τη με στοιχεία κυκλοφορίας δίκυκλη μοτοσυκλέτα. Στον αυτό χρόνο, ο πρώτος εναγόμενος,

του

έβαινε επί της δημοτικής

οδού Παπαρηγοπούλου στο Δήμο Περιστερίου της Π.Ε. Δυτικού Τομέα Αθηνών της Περιφέρειας Αττικής και δη στο ρεύμα κυκλοφορίας αυτής με κατεύθυνση από τη δημοτική οδό Λυσία προς τη δημοτική οδό Λευκωσίας, οδηγώντας το με στοιχεία κυκλοφορίας Δ.Χ.Φ. φορτηγό αυτοκίνητο, το οποίο ήταν ασφαλισμένο ως προς την αστική ευθύνη έναντι τρίτων από την κυκλοφορία του στη δεύτερη συνεναγομένη της από 07.12.2018 και με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018 αγωγής ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία «

».

Σημειωτέον δε ότι στον τόπο του ατυχήματος, ήτοι στον ισόπεδο οδικό κόμβο, τον οποίο σχηματίζουν η Λεωφόρος Κωνσταντινουπόλεως και η δημοτική οδός Παπαρηγοπούλου στο Δήμο Περιστερίου της Π.Ε. Δυτικού Τομέα Αθηνών της Περιφέρειας Αττικής, η Λεωφόρος Κωνσταντινουπόλεως είναι οδός διπλής κατευθύνσεως, συνολικού πλάτους 14,00 μέτρων (7,00 μέτρων), μεταξύ των λωρίδων κυκλοφορίας της οποίας παρεμβάλλεται διαχωριστική νησίδα πλάτους 1,20 μέτρων, η οποία διακόπτεται επί του κόμβου, με δύο λωρίδες ανά ρεύμα κυκλοφορίας, είναι διαμορφωμένη ως οριζόντια ευθεία και δεν σημαίνεται καθ' οιονδήποτε τρόπο, ενώ η δημοτική οδός Παπαρηγοπούλου είναι οδός διπλής κατευθύνσεως, πλάτους 8,00 μέτρων (4,00 μέτρα ανά ρεύμα κυκλοφορίας) προ του κόμβου για τους κινούμενους με κατεύθυνση προς τη δημοτική οδό Λευκωσίας, με μία λωρίδα ανά ρεύμα κυκλοφορίας, είναι διαμορφωμένη ως οριζόντια ευθεία και σημαίνεται με ρυθμιστική της κυκλοφορίας πινακίδα τύπου Ρ - 2 (STOP). Επιπλέον, η κατάσταση του ασφαλτικού οδοστρώματος ήταν καλή (ξηρά), υπήρχε πλήρης φυσικός φωτισμός, δεν υπήρχαν εμπόδια ως προς την ορατότητα των οδηγών, η κυκλοφορία των οχημάτων ήταν αραιή και το ανώτατο εν ισχύ όριο ταχύτητας ανερχόταν σε 50 χλμ/ώρα. Στο χρονικό δε σημείο κατά το οποίο αμφότερα τα οχήματα προσέγγιζαν τον τόπο του ατυχήματος, ο πρώτος εναγόμενος

κατηύθυνε το οδηγούμενο υπ' αυτού όχημα εντός του κόμβου και ακινητοποίησε αυτό προκειμένου να ελέγξει την κυκλοφορία των οχημάτων στο ρεύμα κυκλοφορίας με κατεύθυνση προς τη δημοτική οδό Σολωμού, με αποτέλεσμα το με στοιχεία κυκλοφορίας

Δ.Χ.Φ. φορτηγό αυτοκίνητο, να παρεμβληθεί στην πορεία της με στοιχεία κυκλοφορίας

δίκυκλης μοτοσυκλέτας και η τελευταία να προσκρούσει με το πρόσθιο τμήμα αυτής στο οπίσθιο αριστερό του με στοιχεία κυκλοφορίας

Δ.Χ.Φ. φορτηγού αυτοκινήτου. Αποκλειστικός υπαίτιος του ως άνω επελθόντος αυτοκινητικού ατυχήματος ήταν ο Αναστάσιος Παπαδιώτης του Κωνσταντίνου, ως οδηγός του με στοιχεία κυκλοφορίας

Δ.Χ.Φ. φορτηγού

αυτοκινήτου. Ειδικότερα, η υπαιτιότητα αυτού συνίστατο σε αμέλεια καθόσον, λόγω έλλειψης της προσοχής, την οποία όφειλε και ηδύνατο να επιδείξει, οδηγούσε χωρίς σύνεση και χωρίς να έχει τεταμένη την προσοχή αυτού, ώστε να δύναται να έχει τον πλήρη έλεγχο του οδηγούμενου υπ' αυτού οχήματος και να δύναται να το ελέγξει υπό τις οποιεσδήποτε συνθήκες και δη μολονότι είχε αντιληφθεί την παρουσία περισσότερων δίκυκλων μοτοσυκλετών στο ρεύμα της Λεωφόρου Κωνσταντινουπόλεως με κατεύθυνση προς τη δημοτική Δυρραχίου σε απόσταση κατά προσέγγιση 70 μέτρων από τον προαναφερόμενο ισόπεδο οδικό κόμβο, εξέλαβε εσφαλμένα ότι είχε επαρκές περιθώριο χρόνου και κατηύθυνε το οδηγούμενο υπ' αυτού όχημα εντός του κόμβου και ακινητοποίησε αυτό εντός του κόμβου προκειμένου να πραγματοποιήσει έλεγχο των κινουμένων στο ρεύμα κυκλοφορίας με κατεύθυνση προς τη δημοτική οδό Σολωμού οχημάτων, με αποτέλεσμα το με στοιχεία κυκλοφορίας

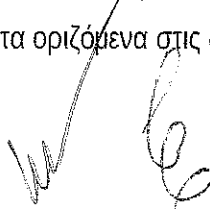
Δ.Χ.Φ. φορτηγό αυτοκίνητο, να

παρεμβληθεί στην πορεία της με στοιχεία κυκλοφορίας δίκυκλης μοτοσυκλέτας και η τελευταία να προσκρούσει με το πρόσθιο τμήμα αυτής στο οπίσθιο αριστερό αυτού κατά τα προεκτεθέντα. Ήτοι δε συμμορφώθηκε με τις διατάξεις των άρθρων 4 § 3, 12 § 1 εδ. α και β, 13 § 2 εδ. α, 21 και 26 §§ 1 και 4 του Ν. 2696/1999 (Κ.Ο.Κ.), οι οποίες ορίζουν την προσήκουσα οδική συμπεριφορά κατά τις προμνησθείσες συνθήκες, η δε παράβαση αυτών είχε ως αποτέλεσμα (συνδέεται αιτιωδώς με) τη σύγκρουση. Ειδικότερα, εάν ο

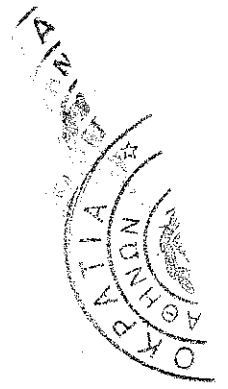
του συμπεριφερόταν επιμελώς, θα ακινητοποιούσε το οδηγούμενο υπ' αυτού όχημα προ της ρυθμιστικής της κυκλοφορίας πινακίδα τύπου Ρ - 2, θα πραγματοποιούσε επισταμένο έλεγχο των κινουμένων επί της Λεωφόρου

Κωνσταντινουπόλεως, θα αντιλαμβανόταν την προσέγγιση της δίκυκλης μοτοσυκλέτας και τηρώντας τους κανόνες προτεραιότητας θα παρέμενε σε προσωρινή διακοπή πορείας μέχρις ότου η δίκυκλη μοτοσυκλέτα διερχόταν του κόμβου και μόνο τότε θα συνέχιζε την πορεία του και δεν θα λάμβανε χώρα το ατύχημα. Τουναντίον, δεν γίνεται βάσιμα να γίνει λόγος για παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του ενάγοντος, η οποία να συνδέεται αιτιωδώς με το ατύχημα, απορριπτομένου του ισχυρισμού περί συνυπαιτιότητας αυτού ως προς την επέλευση του ατυχήματος ως αβασίμου κατ' ουσίαν, δεδομένου ότι δεν αποδεικνύεται ότι ο ενάγων είχε επαρκές περιθώριο χρόνου και αποστάσεως για να διενεργήσει αποφευκτικό ελιγμό, ενόψει και της παρουσίας και τριών ακόμη τουλάχιστον μοτοσυκλετών σε παράλληλη πορεία επί του οδοστρώματος. Συνεπεία δε του ως άνω επελεθόντος αυτοκινητικού ατυχήματος, ο ενάγων διεκομίσθη με σταθμό του Ε.Κ.Α.Β. στο Γ.Ν.Α. «Κ.Α.Τ.» και εισήχθη στη Στ' Ορθοπαιδική Κλινική αυτού, όπου κατόπιν ακτινολογικού και απεικονιστικού ελέγχου διαπιστώθηκε ότι εκδήλωνε αιμωδίες του δεξιού άνω άκρου καθώς είχε υποστεί τραυματισμό των νεύρων που αφορούν πολλαπλές περιοχές του σώματος (κάκωση αυχένος, κάκωση δεξιάς ωμοπλάτης και εκδορές πρόσθιας επιφανείας μηριαίων άμφω), ο οποίος τραυματισμός αντιμετωπίσθηκε συντηρητικά. Παρέμεινε νοσηλευόμενος στο ως άνω νοσοκομείο από τις 04.09.2017 έως τις 06.09.2017, οπότε και εξήλθε βελτιούμενος με διάγνωση για ύπαρξη κάκωση της δεξιάς ωμικής χώρας, συστάσεις για λήψη μυοχαλαρωτικής (ταμπλέτες noigesic) και αντιφλεγμονώδους (ταμπλέτες xefo) φαρμακευτικής αγωγής και χρήση μαλακού αυχενικού κηδεμόνα, επανεξέταση στα εξωτερικά ιατρεία της Κλινικής Χειρουργικής Χεριού – Άνω Άκρου Μικροχειρουργικής του ως άνω νοσοκομείου και λήψη αναρρωτικής άδειας διάρκειας είκοσι ημερών. Στις 12.10.2017 εξετάσθηκε στην ιδιωτική κλινική της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΒΙΟΙΑΤΡΙΚΗ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΠΟΛΥΙΑΤΡΕΙΟ ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και του συνεστήθη η λήψη αναρρωτικής άδειας διάρκειας επτά ημερών και η υποβολή του σε εξέταση μαγνητικής τομογραφίας της αυχενικής μοίρας της σπονδυλικής στήλης, προκειμένου να διερευνηθεί το σύμπτωμα της αυχεναλγίας και του αυχενοβρανιόνιου συνδρόμου δεξιά, η οποία έλαβε χώρα στις 17.10.2017. Στις 06.11.2017 εξετάσθηκε στα εξωτερικά ιατρεία της Στ' Ορθοπαιδικής Κλινικής του ως άνω νοσοκομείου και του συνεστήθη χρήση

μαλακού αυχενικού κηδεμόνα, αποφυγή εντόνων χειρωνακτικών εργασιών, υποβολή του σε ηλεκτρομυογράφημα του δεξιού άνω άκρου προς διερεύνηση της κάκωσης του δεξιού βραχιονίου πλέγματος και λήψη αναρρωτικής άδειας διάρκειας είκοσι (20) ημερών. Εκ του ως άνω ηλεκτρομυογραφήματος δεν προέκυψε κανένα αξιοποιήσιμο εύρημα. Ακολούθως, στις 10.11.2017 και στις 07.12.2017 λόγω εμμονής των ενοχλήσεων, του συνεστήθη η υποβολή του σε δέκα συνεδρίες φυσιοθεραπείας αντίστοιχα (υπέρηχοι, laser, χειρομαλάξεις, κινησιοθεραπεία, tens), σύσταση η οποία επαναλήφθηκε στις 11.06.2018. Επίσης στις 03.09.2018 εξετάσθηκε στα εξωτερικά ιατρεία της Στ' Ορθοπαιδικής Κλινικής του ως άνω νοσοκομείου και διαπιστώθηκε ότι εκδήλωνε άλγος του δεξιού τραπεζοειδούς και ανέφερε αιμωδίες του δεξιού άνω άκρου, αυχεναλγία και αδυναμία απαγωγής άκρων. Στις 19.09.2018 εξετάσθηκε στο Νοσηλευτικό Ίδρυμα του Μετοχικού Ταμείου Στρατού (Ν.Ι.Μ.Τ.Σ.) και διαπιστώθηκε ότι παρουσιάζει λειτουργικές ενοχλήσεις υπό τη μορφή αυχενοβραχιονίου συνδρόμου με κεφαλαγία, ωμαλγία και αυχεναλγία αλλά αρνητικό εργαστηριακό έλεγχο. Προς ιατρική δε αντιμετώπιση των ως άνω κακώσεων και αποκατάσταση της υγείας του ο ενάγων απαιτήθηκε να καταβάλει στις 17.10.2017 ποσό 35,54 Ευρώ στην ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «ΒΙΟΙΑΤΡΙΚΗ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΠΟΛΥΙΑΤΡΕΙΟ ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» (βλ. σχετ. την υπ' αριθμ. 1- 43340/17.10.2107 Α.Π.Υ.), ως συμμετοχή του στη δαπάνη υποβολής του σε εξέταση μαγνητικής τομογραφίας Α.Μ.Σ.Σ. τριών επιπέδων, στις 06.11.2017 ποσό 3,57 Ευρώ στην αυτή ως άνω ανώνυμη εταιρία (βλ. σχετ. την υπ' αριθμ. 1 – 975530/06.11.2017 Α.Π.Υ.), ως συμμετοχή του σε ηλεκτρομυογράφημα και αισθητική και κινητική ταχύτητα άγωγής και στις 19.09.2018 ποσό 35,54 Ευρώ στην ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «ΒΙΟΙΑΤΡΙΚΗ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΠΟΛΥΙΑΤΡΕΙΟ ΙΑΤΡΙΚΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» (βλ. σχετ. την υπ' αριθμ. 1-97132/19.09.2018 Α.Π.Υ.), ως συμμετοχή του στη δαπάνη υποβολής του σε εξέταση μαγνητικής τομογραφίας δεξιού ώμου τριών επιπέδων και συνολικά ποσό 74,65 Ευρώ. Οι ως άνω δαπάνες συνιστούν αποκαταστατέα θετική περιουσιακή ζημία του ενάγοντος, δεδομένου ότι αφορούν τη συμμετοχή του, με την οποία κατά νόμο βαρύνεται ο ίδιος και κατά συνέπεια δεν δύναται να γίνει βάσιμα λόγος για εκχώρηση των σχετικών αξιώσεων υπέρ του ασφαλιστικού οργανισμού αυτού (Ε.Ο.Π.Υ.Υ.) εκ του νόμου κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 10 §

5 του ν.δ. 4104/1960, όπως αντικ. με το άρθρο 18 § 1 του Ν. 4476/1965 σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Β.Δ. 226/21.03.1973 και το άρθρο 18 του Ν.1654/1986, το άρθρο 47 § 6 του Ν. 3518/2006, το άρθρο 17 § 2 και το άρθρο 29 § 5 του Ν. 3.918/2011, όπως το τελευταίο προστέθηκε με το άρθρο 29 § 2 του Ν. 4.272/2014, και συνεπώς δεν συντρέχει λόγος αναστολής της δίκης κατ' άρθρ. 249 Κ.Πολ.Δ.. Συνεπεία δε του ως άνω επελθόντος αυτοκινητικού ατυχήματος η με στοιχεία κυκλοφορίας δίκυκλη μοτοσυκλέτα, μάρκας HONDA, τύπου SH150, 153 c.c., βενζινοκίνητη, με ημεροχρονολογία πρώτης κυκλοφορίας τις 20.04.2017, η οποία έως το χρόνο του ατυχήματος είχε διανύσει 2.995 χλμ και είχε αγοραία αξία κατά τον κρίσιμο χρόνο συζήτησης της αγωγής 3.500,00 Ευρώ υπέστη ολοσχερή καταστροφή από οικονομική άποψη, γεγονός το οποίο συνομολόγησαν ρητά οι εναγόμενοι με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου τους, η οποία καταχωρίστηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως του παρόντος δικαστηρίου παρελκούσης κάθε περαιτέρω αποδείξεως (ΑΠ 720/1997 ΝοΒ 46.635, ΕφΑρ 147/2007 ΕΕργΔ 2008.1494, ΕφΑθ 2938/1994 ΝοΒ 43.263), δεδομένου ότι η δικαστική ομολογία αποτελεί πλήρη απόδειξη σε βάρος αυτών (ΑΠ 1.687/2014 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 932/2001 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 596/2001 ΕλλΔνη 43. 1417, ΕφΘεσ 2209/2000 ΑΡΜ ΝΣΤ.48). Με δεδομένο, ωστόσο, ότι ο κινητήρας της δίκυκλης μοτοσυκλέτας αξίας 400,00 Ευρώ, τα πλαστικά καλύμματα και η σχάρα αξίας 100,00 Ευρώ και η καλωδίαση, ο εγκέφαλος και ο πολλαπλασιαστής ingestion αξίας 200,00 Ευρώ διεσώθησαν, πρέπει να γίνει δεκτός ως και κατ' ουσίαν βάσιμος ο ισχυρισμός των εναγομένων περί συνυπολογισμού κέρδους και ζημίας του ενάγοντος και η εξ αυτής της αιτίας αποκαταστατέα ζημία αυτού να προσδιορισθεί στο ποσό των 3.500,00 Ευρώ - 700,00 Ευρώ = 2.800,00 Ευρώ. Περαιτέρω, καταφάσκει ότι συνεπεία του ατυχήματος καταστράφηκε η οθόνη της με IMEI συσκευής κινητής τηλεφωνίας κυριότητας του ενάγοντος, μάρκας Apple, τύπου IPHONE 7 PLUS 32 GB BLACK, αξίας 290,00 Ευρώ, η οποία συσκευή είχε αγορασθεί στις 18.05.2017 αντί ποσού 450,00 Ευρώ, ενώ αντιθέτως δεν αποδεικνύεται ο χρόνος κτήσης του κράνους αυτού, ώστε να δύναται να υπολογισθεί η αξία του στον κρίσιμο ως άνω χρόνο. Περαιτέρω, πιθανολογείται, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, η οποία προηγήθηκε, ότι ο ενάγων, ο οποίος κατά τον προ του

ατυχήματος ασκούσε επαγγελματική δραστηριότητα ως πωλητής και με αντισυμβαλλομένη και εργοδότηρα αυτού σε σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου και μερικής απασχόλησης την εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «NIKE RETAIL ΕΛΛΑΣ Ε.Π.Ε.», με τακτικές μεικτές μηνιαίες αποδοχές ποσού 600,00 Ευρώ απώλεσε λόγω του τραυματισμού του και της εντεύθεν ανικανότητάς του προς εργασία τα εισοδήματα, τα οποία θα αποκόμιζε κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων από την εργασία του κατά το χρονικό διάστημα από τις 04.09.2017 έως τις 26.11.2017, ήτοι αποδοχές ύψους 115,30 Ευρώ για το μήνα Σεπτέμβριο του 2017 και ποσό 600,00 Ευρώ για τον μήνα Οκτώβριο του 2017 και ποσό 520,00 Ευρώ για το χρονικό διάστημα από την 01.11.2017 έως τις 26.11.2017 και συνολικά ποσό 1.235,30 Ευρώ. Με δεδομένο, ωστόσο, ότι ο ενάγων, ως αμέσως ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ. (και ήδη Ε.Φ.Κ.Α.) με Α.Μ.

επιδότηθηκε από τον οικείο ασφαλιστικό οργανισμό με το ποσό των 213,48 Ευρώ για το χρονικό διάστημα από τις 04.09.2017 έως τις 25.09.2017 και με το ποσό των 389,97 Ευρώ για το χρονικό διάστημα από τις 06.11.2017 έως τις 26.11.2017 και συνολικά με το ποσό των 213,48 Ευρώ + 389,97 Ευρώ = 603,45 Ευρώ, το ποσό αυτό θα πρέπει να αφαιρεθεί από την ως άνω αποζημίωση σε αποκατάσταση της αποθετικής περιουσιακής ζημίας αυτού, δεδομένου ότι κατά το σκέλος αυτό η αξίωση έχει εκχωρηθεί εκ του νόμου (άρθρ. 10 § 5 του ν.δ. 4104/1960, όπως αντικ. με το άρθρο 18 § 1 του Ν. 4476/1965 σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Β.Δ. 226/21.03.1973 και το άρθρο 18 του Ν.1654/1986) υπέρ του Ι.Κ.Α. – Ε.Τ.Α.Μ., το οποίο μόνο πλέον νομιμοποιείται να αξιώσει την καταβολή της. Μετά ταύτα, η συνολική αποκαταστατέα περιουσιακή ζημία του ενάγοντος εκ του ατυχήματος ανέρχεται σε 74,65 Ευρώ + 2.800,00 Ευρώ + 290,00 Ευρώ + (1235,30 Ευρώ – 603,45 Ευρώ) = 3.796,50 Ευρώ. Τέλος, καταφάσκει ότι ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη συνισταμένη στο ψυχικό άλγος από την αδιοπρακτική προσβολή της υγείας του. Ενόψει δε των κατ' ιδίαν περιστάσεων της αδιοπραξίας (ΑΠ 919/2011 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΑΠ 1502/2001 ΝοΒ 50.1657, ΕΕΡΓΔ 2003.810, ΕφΘεσ 2634/2004 Αρμ ΝΗ.1710), ήτοι των συνθηκών υπό τις οποίες τελέσθηκε, του είδους και της έκτασης της ζημίας που επήλθε, του βαθμού υπαιτιότητας του αδιοπραγήσαντος (αμέλεια), της οικονομικής κατάστασης των μερών (η οικονομική κατάσταση της εναγομένης ασφαλιστικής

12^ο φύλλο της, υπ' αριθμ. 1130/2019, αποφάσεως του
Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

εταιρίας δεν λαμβάνεται υπόψη καθόσον η ευθύνη αυτής είναι εγγυητική – ΕφΔωδ 30/2008 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΕφΔωδ 96/2004 Τ.Ν.Π. Νόμος, ΕφΘεσ 1532/1999 Αρμ ΝΓ.1203) η καταβλητέα στον ενάγοντα αποζημίωση σε αποκατάσταση της μη περιουσιακής ζημίας αυτού (χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης) ανέρχεται στο ποσό των 5.000,00 Ευρώ, το οποίο κατά την κρίση του δικαστηρίου είναι εύλογο, ενόψει και του ότι σκοπός της αξίωσης αποζημίωσης κατ' άρθρ. 932 Α.Κ. δεν είναι ο αποθησαυρισμός. Η συνολική, συνεπώς αποκαταστατέα περιουσιακή και μη ζημία του ενάγοντος ανέρχεται στο ποσό των 3.796,50 Ευρώ + 5.000,00 Ευρώ = 8.796,50 Ευρώ. Πρέπει, συνεπώς, να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη η υπό κρίση από 07.12.2018 και με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018 αγωγή, να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να καταβάλουν στον ενάγοντα και εις ολόκληρον έκαστος ποσό 8.796,50 Ευρώ αντίστοιχα, πλέον τόκων υπερημερίας από της επιδόσεως της αγωγής, λόγω εύλογης αντιδικίας αναφορικά με τη βασιμότητα και το ύψος των επίδικων αξιώσεων και να συμψηφιστεί η δικαστική δαπάνη των διαδίκων, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας τους (178 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των λοιπών διαδίκων την από 07.12.2018 και με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018 αγωγή.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΝ ΜΕΡΕΙ την από 07.12.2018 και με γενικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 117362/14.12.2018 και με ειδικό αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 5461/14.12.2018 αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να καταβάλουν στον ενάγοντα και εις ολόκληρον έκαστος ποσό οκτώ χιλιάδων επτακοσίων ενενήντα έξι Ευρώ και πενήντα λεπτών (8.796,50 €), πλέον τόκων υπερημερίας από της επιδόσεως της αγωγής,

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα και στο ακροατήριό

του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των
πληρεξουσίων δικηγόρων τους στις 7 Μαΐου 2019.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

W

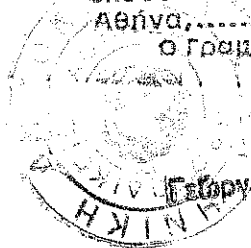
Ge

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
το οποίο θεωρήθηκε για
τη νόμιμη σήμανση και
έκδοσή του.

08 ΜΑΙ. 2019

Αθήνα,.....

Ο Γραμματέας

Γεώργιος Κουτσουμπέλης